

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.
przeciwko E. S.A. w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. akt VII AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od E. S.A. w S. na rzecz P. S.A. w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

(...) Towarzystwo Ubezpieczeń (...) S.A. w S. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 16 czerwca 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie, względnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istniejące w sprawie istotne zagadnienie prawne: Jaka jest relacja art. 435 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 2 ustawy z dnia

22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2021, poz. 854 z zm., dalej: u.u.o.) w brzmieniu z dnia zaistnienia szkody, tj. 17 marca 2011 r., w szczególności, czy okoliczność, że miało miejsce garażowanie pojazdu w rozumieniu art. 34 ust. 3 u.u.o. powinna automatycznie powodować przypisanie odpowiedzialności na podstawie art. 435 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. Ponadto skarżący wskazał na potrzebę wykładni wymienionych przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Po pierwsze, sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne dotyczące relacji art. 435 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 2 u.u.o. w brzmieniu z dnia zaistnienia szkody, tj. 17 marca 2011 r. nie jest zagadnieniem nowym, nierozwiązanym dotychczas w orzecznictwie. Szeroko do poruszanego w skardze problemu odniósł się Sąd Najwyższy w wyroku z 23 maja 2019 r., II CSK 165/18 (powoływanym zresztą przez skarżącego). Sąd Najwyższy stwierdził, że przepis art. 34 ust. 2 u.u.o., nie rozstrzyga sam w sobie o podstawie odpowiedzialności posiadacza lub kierującego, a ma na celu jedynie przedmiotowe określenie przypadków, w których w rachubę wchodzi odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia OC. To, czy będzie ona miała miejsce,

i na podstawie których przepisów (art. 415 i nast. k.c.), wymaga rozstrzygnięcia po zbadaniu uwarunkowań danego przypadku, przy czym nie można *a priori* wykluczyć, że pojazd w trakcie postoju, tak samo jak zatrzymania, będzie oceniony jako pozostający w ruchu w rozumieniu art. 435 w zw. z art. 436 § 1 k.c. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2020 r., II CSK 749/18). Po drugie, sposób sformułowania przez skarżącego zagadnienia prawnego jest wadliwy. Sąd Najwyższy przypomina, że konstrukcja takiego zagadnienia powinna odpowiadać wymogom zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). W konsekwencji dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień (pytań) prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia”. Pytanie takie, zaczyna się zawsze od partykuły pytajnej „czy”. Oznacza to, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, dokonuje się przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00). Zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącego tych wymogów nie spełnia.

Z kolei powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07 i z 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08).

Skarżący dla uzasadnienia tej przesłanki przedsądu ograniczył się jedynie do wskazania sygnatur i dat orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, nie przedstawiając istotnych fragmentów tych rozstrzygnięć, ich pogłębionej analizy, ani nie formułując własnej argumentacji. Taki sposób konstrukcji uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wyklucza nawet możliwość ustalenia,

czy wskazywana przez skarżącego rozbieżność w orzecznictwie w ogóle istnieje, a tym bardziej na czym polega i z czego wynika.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

jw